

Реєстраційне свідоцтво
Ю № 406 від 16.06.1999.

ВІПРУЮ

№ 8 (259)
СЕРПЕНЬ
2020

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

СВЯТО ГОСПОДНЬОГО ПРЕОБРАЖЕННЯ

19 серпня християни в Україні відзначають свято Господнього Преображення.

Утім – не всі. Дехто святкує «яблучного спаса», несучи до храмів на освячення кошики з садовою.

То що це за свято насправді? І яке відношення мають яблука до Ісуса Христа?

Храми цього дня переповнені. Але скільки людей, присутніх у храмах, знають відповіді на ці питання і можуть пояснити значення дійств, в яких беруть участь?

Без жодного наміру образити чиєсь релігійні переконання усе ж наголосимо: насправді це свято – про Ісуса Христа.

Це згадка про славу подію у присутності Петра, Якова та Івана, коли «Він переобразився перед ними. І стала одежа Його осяйна, дуже біла, як сніг, якої білильник не зміг би так вибілити на землі!» (Марка 9:2-3. Див. також Матвія 17:1-8, Луки 9:28-36). І суть цієї події – аж ніяк не в дотриманні

якихось традицій чи обрядів. Суть – у розумінні місії Ісуса Христа і послуху Йому як своєму Спасителю.

Якщо ми називаємося християнами, тобто учнями Ісуса Христа, то саме до нас звернені слова Отця Небесного: «Це Син Мій Улюблений, Його слухайтесь!» (Марка 9:7).

Чи слухняні ми Ісусу? Чи знаємо, у чому нам треба Його слухатися? Чи можемо услід за псаломським сказати: «Я в серці своїм заховав Твоє слово, щоб мені не грішити проти Тебе» (Псалом 118:11).

А яблука їсти не гріх. Це смачно і дуже корисно. І не тільки сьогодні.

КРИЗА ВІДПОВІДАЛЬНОГО БАТЬКІВСТВА

Про існування в країні серйозної кризи у сфері батьківства та її руйнівні наслідки свідчать результати багатьох досліджень. Статистика говорить про те, що майже кожна друга дитина в нашій країні не проживає зі своїм батьком, інформує «Міжнародний центр батьківства».

Такі цифри є прямим свідченням недостатньо відповідального, несерйозного та часом навіть недбалого ставлення більшості українських чоловіків до своєї ролі як батька.

У США схожа статистика: без рідного батька тут проживає кожна третя дитина. Особливо красномовно результати американських досліджень свідчать про жахливість наслідків відсутності тата для життя та психологічного стану дитини. Згідно з ними, близько 90% безпритульних або тих, хто втікає із дому, – це діти, які росли без батька; 85% дітей, що мають порушення поведінки, росли без батька; 85% підлітків, що перебувають в місцях позбавлення волі, росли без батька; 63% підлітків, які вчинили спробу суїциду, виховувались без батька; 71% дітей, які були виключені зі школи, не мали виховання та уваги з боку батька.

Разом з тим американська

статистика підтверджує, що ймовірність підліткової вагітності у дівчат, що росли без тата, усемеро вища, ніж у тих, чиї батьки приділяли вихованню належну увагу.

Дослідження стосунків батька з дітьми в Україні

Проведене серед підлітків опитування показало, що за умови виникнення якої-небудь проблеми лише 1% з них готовий звернутися за допомогою до батька... Така цифра не може не лякати. Натомість 30% підлітків говорять, що могли б поділитися своєю проблемою з матір'ю.

Наша країна потребує кардинальних змін у ставленні широкого загалу до ролі чоловіка як батька, у розумінні ключової важливості впливу чоловіка на становлення дитини

як особистості, на її самоідентифікацію, рівень самоповаги, загальний психічний стан.

Вже давно помічено, що діти, які мали якісне спілкування з татом, у своєму майбутньому частіше досягають кар'єрного успіху, мають самоповагу, певний внутрішній стрижень, рідше стикаються із серйозними проблемами у підлітковому віці, мають стійкішу психіку і самі стають гідними батьками у своїй сім'ї.

Відтак в Україні існує гостра, болюча необхідність у піднятті в соціумі рівня поваги до постаті батька як важливої в сім'ї фігури.

Проте, звісно ж, кожен батько має працювати над собою та прагнути збудувати якомога міцніші та тепліші стосунки із власними дітьми.

ВИБІР

В одному гірському поселенні жив довгожитель, відомий тим, що ніколи ні з ким не сперечався. І ось приїхав до нього кореспондент, щоб взяти інтерв'ю: «Скажіть, а це правда, що ви за 120 років жодного разу ні з ким не сперечалися?». – «Так, це правда». – «Взагалі ні з ким?». – «Взагалі». – «Та не може цього бути, щоб ви за все життя ні разу ні з ким не сперечалися!». – «Не може – то й не може» – відповів старець.

Усі люди стикаються з негативними ситуаціями та обставинами, які стають подразниками. Дрібними подразниками можуть бути дощова холодна погода за вікном, або діти, які прокинулись раніше та не дають доспати, неприємний коментар до твого посту в соціальній мережі чи те, що кава закінчилася в найбільш неочікуваний момент.

Значно серйозніші подразники – втрата роботи та фінансового забезпечення, раптова хвороба, конфлікт з близькою людиною і повна втрата відносин, пожежа, аварія, війна...

Перелік цих ситуацій може бути дуже довгий. І жодна людина не в змозі передбачити майбутнє або вибирати ситуації, в якій вона бажає потрапляти, а в якій – не бажає.

Але кожен може обирати реакції на ці ситуації та подразники.

Для того щоби відпрацювати звичку обирати конструктивні реакції, насамперед потрібно передбачити наслідки. Наші реакції приводять або до миру, або до війни – з

самим собою та з оточенням.

Наприклад, людину образили, і вона обирає реакцію. Варіант перший – пробачає. Варіант другий – вирішує помститися.

Людина збанкрутувала і обирає реакцію. Варіант перший – продовжує шукати шляхи виходу з кризи. Варіант другий – опускає руки і здається.

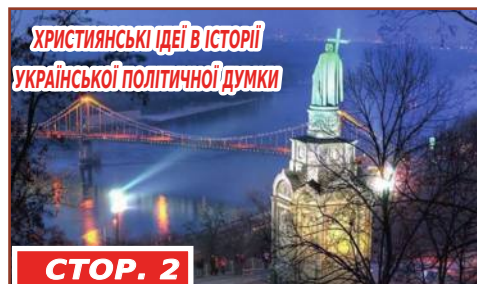
Людина смертельно захворіла і обирає реакцію. Варіант перший – молитися і довіряє Богу. Варіант другий – впадає в депресію і заливає горе горілкою.

Людину підірвала автівка, і вона обирає реакцію. Варіант перший – припускає, що це було не навмисно, вона й сама деколи так робить. Варіант другий – вигукне все, що вона думає про цього нахабу.

Зріла людина вміє долати в собі імпульсивні реакції, про які потім часто доводиться жаліти.

Вибір за нас не зробить ніхто. Обираймо конструктивні реакції...

І пам'ятаймо, що з Богом можливо все...

СТОР. 2

СТОР. 3

СТОР. 5

СТОР. 7

ДОВІРЯТИ ХРИСТУ

«Батьківщину потрібно любити не за те, що вона велика, а за те, що вона своя».

ХРИСТІЯНСЬКІ ІДЕЇ В ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПОЛІТИЧНОЇ ДУМКИ

Безперечно, Церква як інститут відділена від держави, проте ні держава, ні суспільство не можуть бути відмежованими від християнського впливу. Безглуздо заперечувати чи ігнорувати той факт, що християнство кардинальним чином змінило людство. Усі сфери життя суспільства, зокрема політика, трансформувалися завдяки вченню Ісуса Христа.

Христос змінив розуміння політики як такої. Саме Ісус заклав революційне на той час розуміння того, що не народ служить правителю, а правитель – народу. Ісус був Царем-Слугою і наказав слідувати Його прикладу (Мт. 20:25-28). Цей принцип глибоко вкоренився в політичну культуру протестантського Заходу, тому слово «міністр» – одна з найвищих державних посад – означає «слуга». Це лише один з прикладів християнізації політики.

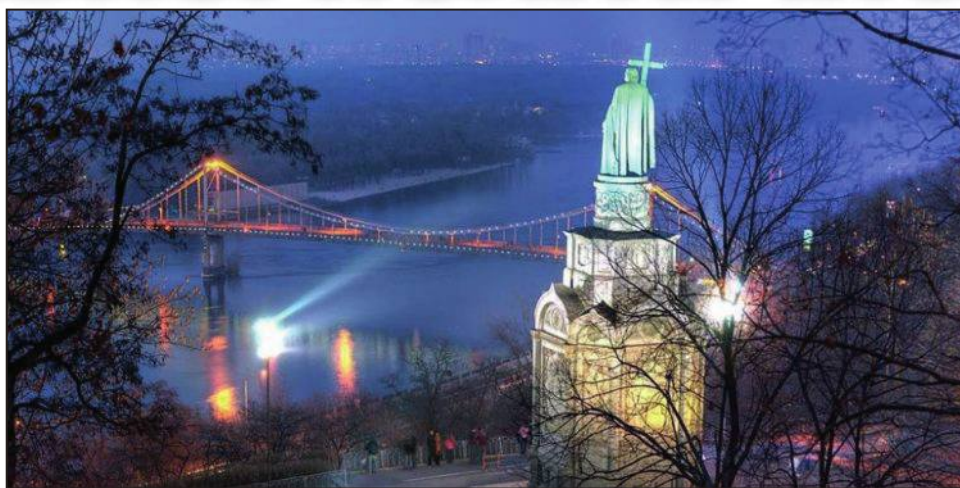
Можна однозначно стверджувати, що чим більше в національній культурі біблійної істини, тим прогресивніший політичний лад. Достатньо простого порівняння ісламського і християнського світів, щоб переконатись у цьому. Відмінність у політичних режимах, рівні політичних свобод, стабільності політичних інститутів очевидна. Так само очевидна різниця між православною Грецією, Румунією і протестантською Великою Британією, Скандинавськими країнами в ЄС. Це пояснюється тим, що юдейсько-християнські традиції принесли кращі плоди на протестантському ґрунті, ніж на православному чи католицькому.

Що ж стосується України, то порівнювати її з розвинутими західними демократіями недоречно. А ось на фоні нашого східного сусіда ми виглядаємо не так вже й погано. Греко-католицька і православна церкви внесли чимало конструктиву в українські націотворчі і державотворчі процеси. Цього не скажеш про російське православ'я, яке завжди було інструментом в руках держави, неспроможне на гостру пророчу критику імперської політики.

Українське Середньовіччя

Ярослав Мудрий, правління якого знаменувало найбільший розквіт Київської Русі, дає настанову своїм синам, намагаючись попередити внутрішній розбрат: «Якщо будете жити в любові між собою, Бог буде у вас...»

Його сучасник Іларіон, майбутній митрополит Київської Русі, у період між 1037 та 1050 роками написав «Слово про закон і благодать», у якому встановлює взаємозв'язок між

законом та істиною та покладає надії на Бога у справі розбудови руської державності.

Видатною пам'яткою цього періоду є також «Повчання дітям» Володимира Мономаха – морально-етичне вчення, що ґрунтується на християнських істинах. Великий князь Київський вчить своїх дітей бути розумними правителями та моральними, освіченими людьми.

XVI століття

У XVI ст. українські землі входили до складу Речі Посполитої, яка не дуже рахувалася з їх національними і релігійними особливостями. Тому серед багатьох прошарків суспільства наростало невдоволення і опозиція.

Зокрема духовництво на чолі з митрополитом Йовом Борецьким гуртує українців для опору. Він пише полемічні твори, в яких доказує, що українці мають історичні права на вітчизну й церкву.

Йов Борецький був наставником для Петра Могили, теж видатного митрополита, який чимало зробив для збереження української ідентичності. У його працях, крім релігійних тем, чимало роздумів про політику. П. Могила звертає увагу, що влада дається від Бога, перед яким вона й підзвітна. Якщо спробувати підсумувати зміст політичного послання митрополита, то можна перелічити наступні тези: єдність права і моралі, верховенство закону, неприпустимість втручання держави у справи церкви.

XVIII століття

Усім, хто вивчав українську історію, відомо про Конституцію гетьмана Пилипа Орлика 1710 року, названу однією з перших європейських конституцій Нового часу. Але не всі знають про християнське наповнення цього документа.

Так от, дуже цікаву інтерпретацію історії України можна знайти в її преамбулі: «В ім'я

Отця і Сина і Святого Духа, Бога в Трійці Святій славімого. Нехай залишиться на вікопому славу і пам'ятку Війська Запорізького і всього народу малоросійського. Дивний і незбагнений у долях своїх Бог, милосердний у довготерпінні, справедливий у покаранні, як завжди від початку світу, на праведному міриллі правосуддя свого – одні держави і народи возвеличує, а інші за гріхи і беззаконня – упокорює, одні поневолює, інші – звільняє, одні підвищує, інші – понижує. Так і стародавній хоробрий козацький народ, що раніше називався козарським, спочатку був піднесений славою безсмертною, розлогими володіннями та лицарськими відвагами... Згодом той самий праведний Суддя – Бог за неправди та беззаконня, що збільшувалися, численними карами покарав той народ козацький, понизив, упокорив і звергнув, а наостанок зброєю держави Польської через польських королів... уярмив».

Сучасник Пилипа Орлика філософ Григорій Сковорода збагатив українську політичну думку християнським розумінням природи людини, її цінності, самопізнання, рівності і свободи.

XIX століття

Радянська пропаганда ліпила з Тараса Шевченка поета-атеїста, але він був глибоко віруючою людиною, хоча й дозволяв собі неприпустимі, як для XIX століття, критику Церкви і сміливі суперечки з Господом.

Найцікавішими з точки зору християнської спадщини великого поета є «Давидові псалми». Тарас Шевченко переспівує 10 біблійних псалмів, зокрема, і 81-й Псалом:

**Вдові убогій допоможіте,
Не осудіте сироти,
І виведіть із тісноти
На волю тихих, заступіте
Од рук неситих. Не хотять
Познать, розбити тьму...**

Услід за Давидом Тарас Шевченко засуджує утиски, неправду, грабунки з боку владних і багатих.

У нашій корумпованій дійсності подібна християнська критика, яка пронизує всю творчість Кобзаря, повинна лунати дуже голосно. Утім, її майже не чуто.

М. Костомаров у своїй праці «Закон Божий. Книга буття українського народу» звертається до Біблії, щоб довести, що всяка влада походить від Бога й не може бути абсолютною, самодержавною. Він вбачає за свободолюбністю українського народу провидіння Боже.

XX століття

Ідеолог українського консерватизму Вячеслав Липинський аналізує причини поразки Української революції 1917-1921 років крізь призму християнського світогляду. Він вказує на українські національні вади і антихристиянський характер багатьох панівних на той час ідей.

Ось фрагмент з його праці «Листи до братів-хліборобів», у якій він звертається до української політичної еліти, пропонуючи правильний курс державотворення: «Релігія християнська, що з руїн Римської імперії і з взаємно себе поїдаючої Європи, витворила нову культуру і нові держави, здатна ще й нашу Україну відродити та з руїни большевицької Держави Українську сотворити. Убережіть їх (український народ) від найбільшої спокуси сучасності – збунтованої проти Бога гордості людського розуму і покажіть їм своїм прикладом, що здобута в покори і молитві Божа благодать швидче врятує кожного з них від мук, а цілу Україну від руїни, ніж найраціоналістичніша теорія про неминучий поступ і щастя без Бога».

Андрей Шептицький, митрополит УГКЦ, відіграв функцію духівника і беззаперечного морального авторитету для українського народу. Він був виразником національних прагнень українців, водночас намагався застерігти патріотичний рух від шовіністичних крайнощів і надати йому християнського змісту. У своїй праці «Як будувати рідну хату?» митрополит звертає увагу своїх співвітчизників на необхідність повернення до простих біблійних істин, які мають потенціал стати фундаментом «української державної хати».

Сьогодні потрібно наново осмислити все сказане, адаптувати до реалій сьогодення і поглибити новим, ще більш змістовним християнським розумінням політичних процесів в українському контексті. А якщо ні, то святе місце пустим не буває. Будуть інші інтерпретації на кшталт макіавеллізму, марксизму чи ніцшеанства. Україна вже сповна відчула на собі дію цих фальшивих ідей.

«Християни для України».

РІВНЕНСЬКА ЦЕРКВА ОРГАНІЗУВАЛА РІЧКОВИЙ СПЛАВ ДЛЯ ПОЛІПШЕННЯ ВЗАЄМИН ТАТІВ І СИНІВ

Рівненська церква «Христос є відповідь» уже кілька років поспіль організовує річкові сплави. Щоліта активні відпочивальники долають довгий шлях річкою Случ, ночують у наметах і готують їжу на багатті.

Цього разу протягом трьох днів татусі і сини мали змогу насолоджуватися природою та щирим спілкуванням. У виїзді брала участь команда із 23 осіб, до якої приєдналися кілька сиріт.

Невідомою частиною кожного дня були: вивчення Божого Слова, розгляд духовних тем та виконання християнських пісень.

Як зазначив пастор церкви Тарас Сень, на тлі сімейних проблем у суспільстві важливо поширювати родинні цінності. Метою зустрічі було поліпшення взаємин між батьками та синами, і

цього, на думку організаторів, досягти вдалося.

Спільнота планує і в майбутньому проводити такі сплави для підлітків і сімейних пар, повідомляє сайт «БОГ.NEWS».

45% дорослих жителів США моляться хоча б раз на день

Як засвідчило нове опитування, 45% дорослих жителів США моляться хоча б раз на день. Ще 14% звертаються до Бога у молитві кілька разів на тиждень і 7% – приблизно раз на тиждень. Лише 15% дорослих людей кажуть, що ніколи не моляться.

У центрі молитов американців: друзі, родина, співробітники та громада – 75%. Країна – 61%. Військовослужбовці

– 53%. Люди, які працюють на державних посадах, – 46%. Президент – 45%.

Опитування провів Центр досліджень культури в християнському університеті Арізони від імені Президентської молитовної команди, яку заснували 2001 року для заохочення американців молитися за своїх лідерів.

53% опитаних кажуть, що молитва дає їм надію на позитивне рішення, а 47% упевнені, що вона зменшує їхню тривогу.

Цікаво було б провести таке опитування в Україні. Як думаєте, якими були б результати у нас?

ПЕРЕОБРАЗИТИСЯ В ТОЙ ЖЕ ОБРАЗ

«... Забирає Ісус Петра, і Якова, і Івана, брата його, та й веде їх осібно на гору високу. І Він перед ними переобразився: обличчя його, як те сонце засяло, а одежа його стала біла, як світло. І ось з'явилися до них Мойсей та Ілля, і розмовляли із Ним. І озвався Петро та й сказав до Ісуса: «Господи, добре бути нам тут!» (Мт. 17:1-4).

Ця подія сьогодні відзначається як одне з найвеличніших християнських свят – свято преображення Господнього. Того дня з'явилася божественна велич і слава Ісуса Христа, очевидцями чого стали троє його учнів. Так здійснилася обітниця Спасителя, бо ж вони побачили Мойсея, який уособлює всіх, хто спочив в Господі та свого часу воскресне із мертвих для життя вічного; Іллю, присутність якого вказувала на тих, хто буде піднятий за життя та зустріне на хмарах з Ісусом Христом під час його другого приходу; і Самого Ісуса Христа, крізь людську природу якого пробилася божественність. Вони побачили, Яким буде Ісус, коли «прийде у славі Свого Отця з ангелами святими» (Мр. 8:38).

Слава – характерна природна ознака Бога. Вона вказує на його велич, абсолютну незалежність, повноту влади, всемогутність, досконалість та святість. Там, де з'являється Сам Бог, видимою стає і його слава,

хоча людині поки що не дано побачити всю її повноту.

Наше переображення

Під час творення світу Бог сказав: «Створімо людину за образом Нашим, за подобою Нашою...» (Бут. 1:26). «Образ» – це копія когось чи чогось. Людина була покликана носити на собі образ свого Творця. Її духовна подоба говорила про наслідування рис характеру Бога, його поглядів, і особистісних властивостей. Це відбувалось до тих пір, поки

внаслідок гріхопадіння не була зруйнована духовна єдність людини із Богом, і, як наслідок, вона втратила образ Божий.

Про надзвичайно високе покликання людини сказано в Біблії: «Коли бачу Твої небеса – діло пальців Твоїх, місяця й зорі, що Ти встановив, – то що є людина, що Ти пам'ятаєш про неї, і син людський, про якого Ти згадуєш? А однак учинив Ти його меншим від Бога, і славою й величчю Ти коронував його! Учинив Ти його

володарем творива рук Своїх, все під ноги йому вмістив: худобу дрібну та биків, їх усіх, а також степових звірів диких, птаство небесне та риби морські, і все, що морськими дорогами ходить!» (Пс. 8:4-9).

Людина як вінець Божого творіння була призначена виявляти славу Божу, бути розумною, мудрою, творчою та сильною, в усьому втілювати задум Божий. Проте ці можливості були втрачені, і їх сьогодні потрібно набувати, у них слід відновлюватися, наполегливо шукати і досягати.

Переїняти чийсь образ можна лише тоді, коли ми за його носієм спостерігаємо та в усьому намагаємося його наслідувати. Божа сила та слава стають очевидними з приходом його особливої присутності в наше особисте життя, життя сім'ї, родини, церкви як частини Тіла Ісуса Христа.

Ісус Христос, будучи на землі, явив Отця Небесного: «Він був сьомою славою та образом істоти його...» (Євр. 1:3), бо «Він є образ невидимого Бога...» (Кол. 1:15).

У народженні Ісуса Христа, його служінні, проповідях, творенні чуд, переображенні, розп'ятті, воскресінні та вознесенні видно Божу природу. Євангеліст Іван про нього сказав так: «І Слово сталося тілом, і перебувало між нами, повне благодаті та правди, і ми бачили славу його, славу як Однородженого від Отця» (Ів. 1:14).

Людину завжди переслідувало бажання побачити Бога. Проте «Ніхто Бога ніколи не бачив, Однороджений Син, що в лоні Отця, Той Сам виявив був» (Ів. 1:18); «Тільки Той Отця бачив, Хто походить від Бога» (Ів. 6:46).

Яким чином Син Людський явив світові Небесного Отця? Ісус Христос сказав: «Поправді, поправді кажу вам: Син нічого робити не може Сам від Себе, тільки те, що Він бачить, що робить Отець; бо що робить Він, те так само й Син робить» (Ів. 5:19). І ще: «Хто бачив Мене, той бачив Отця... Я вам говорю, говорю не від Себе, а Отець, що в Мені перебуває, Той чинить діла ті» (Ів. 14:9-10).

В його людській природі сучасники мали змогу побачити досконалий образ і подобу Божу. Його названо останнім Адамом, духовний образ якого покликани носити всі християни: «Перша людина Адам став душею живою», а останній Адам – то дух оживляючий. Та не перше духовне, але звичайне, а потім духовне. Перша людина – з землі, земна, друга Людина – із неба Господь. Який земний, такі й земні, і який небесний, такі й небесні. І як носили ми образ земного, так і образ небесного будемо носити» (1 Кор. 15:45-49).

Ми здатні змінитися лише в безпосередній його присутності, його дія та впливові на нас через Духа Святого. Тому апостол Павло в Другому посланні до коринтян (3:18) говорить: «Ми ж відкритим обличчям, як у дзеркало, дивимось всі на славу Господню, і змінюємося в той же образ від слави на славу, як від Господа Духа».

Коли людину вабить слава Божя, вона шукає можливості прославити його. І, безумовно, Він зробить її здатною для цього через переображення «в той же образ», тобто в образ Господньої слави.

Ігор КРОЩУК.

ПОТРЕБА В ГОСПОДІ ЯК ЧИТАТИ БІБЛІЮ

Людське серце в духовному, не фізіологічному плані, створене таким чином, що в ньому є місце, яке людина постійно намагається заповнити. У день створення першої людини – Адама Господь заклав в її серце постійну потребу шукати спілкування з Отцем Небесним.

Бог кожного дня приходив в Едемський сад і розмовляв з Адамом, для якого це спілкування було великою втіхою.

Підступність сатани та необдуманий вчинок наших прабатьків зруйнували стосунки людини і Бога. Бог змушений був вигнати перших людей із Едемського саду.

Відтоді кожна людина, народжуючись на землі, прагне заповнити порожнечу, що виникла у серці, різноманітними способами. Хтось віддає себе роботі, хтось – хобі, хтось – спорту. Та проте ніщо у світі не може заповнити цю порожнечу, окрім спілкування з Богом-Творцем.

Псаломівець Давид написав: «Боже, Ти – Бог мій, я шукаю від рання Тебе, душа моя прагне до тебе, тужить тіло моє за тобою в країні пустельній і вимученій без води» (Пс. 63:2).

Давид прекрасно розумів, що потрібно людині для життя – шукати Бога, відновлювати втрачені зв'язки з Ним і спілкуватися з Отцем через Святого Духа. Тому він і написав: «Як лине той олень до водних потоків, так лине до Тебе, о Боже, душа моя, душа моя спрагнена Бога, Бога Живого!» (Пс. 42:2). Ось прекрасне відчуття постійного пошуку Божої любові.

У старозаповітні часи присутність Бога серед народу була визначена місцем перебування скинії, в якій зберігалися ковчег Завіту, кам'яні таблиці із заповідями, чаша за манною та палиця Аарона. Скинія постійно перебувала за межами табору. Кожному єврею, який хотів прийти перед Боже лице, потрібно було вийти за табір і

очиститися від гріхів принесенням жертви. Сьогодні, в часи Нового Заповіту, місцем присутності Бога стало серце людини, яка покаялася у гріхах і прийняла прощення через жертву непорочного Агнца Ісуса Христа.

Бог говорив про це через пророка так: «І дам вам нове серце, і нового духа дам у ваше нутро, і викину камінь серце з вашого тіла, і дам вам серце із плоті. І духа Свого дам Я до вашого нутра, і зроблю Я те, що уставами Моїми будете ходити, а постанови Мої будете стерігти та виконувати» (Єз. 36:26-27).

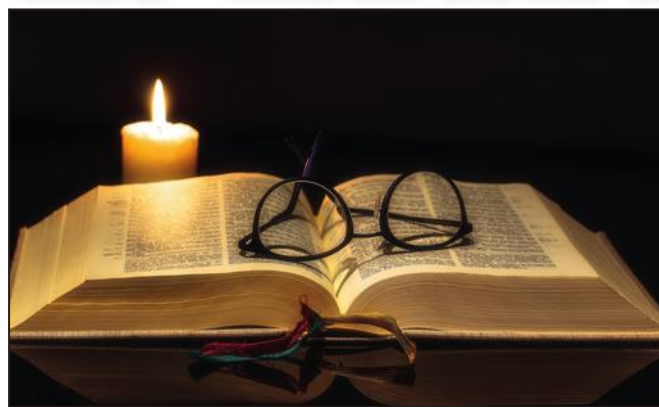
Потребу пошуку Бога викликає Сам Бог. Адже кожен з нас – його творіння. Проте не всі розуміють це та приймають цей поклик. Багато з людей головною своєю потребою вважають заробіток, забуваючи, що Небесний Отець турбується про кожного з нас.

Ісус говорив про це у Своїй знаменитій Нагірній проповіді: «Отож не журіться кажучи: Що ми будемо їсти, або: У що ми зодягнемось? Бо ж усього того погани шукають; але знає Отець ваш Небесний, що всього того вам потрібно. Шукайте ж найперш Царства Божого й правди його, а все це вам додасться» (Мт. 6:31-33).

На жаль, ми часто поводимося, як погани, про яких говорив Ісус, коли дозволяємо клопотам про матеріальне життя переважувати над думками про Боже Царство.

Потреба в Господі – найважливіша потреба людини. Господь дарує кожному, хто приходиться до нього, вічне життя, мир і радість, достаток в домі. Господь змінює життя: дарує свободу від гріховних залежностей (куріння, наркотиків, п'янства, блуду), від хвороб, у тому числі невиліковних (раку, туберкульозу, сліпоти, глухоти і німоти та багатьох-багатьох інших).

Тож підійть не гаючись до Господа з молитвою і шукайте його повсякденно, повсякчас.

Чи знаєте ви, як читати Біблію? Чи було у вас коли-небудь так, що ви відкривали Біблію і не знали, з чого почати?

Біблія містить тисячі сторінок, 66 книг і вічне запитання: з чого почати її читати?

Я люблю Псалми. У моєму житті бувають періоди, коли я читаю лише Псалми, особливо у важкі моменти. Читати про бої Давида і про те, як він міг славити Бога і поклонятися йому, проходячи через усі ті випробування, – таке підбадьорення для мене. І це дає мені сили робити те саме.

Окрім того, читаючи Псалми, я часто зустрічаю слова з моїх улюблених пісень прославлення. Я люблю малювати музикальну ноту біля цих віршів.

Приповіді. Чи знаєте ви, що в Книзі Приповістей Соломона – 31 розділ – по одному на кожен день місяця. Ви можете читати Приповіді кожного місяця, і це буде дуже корисно.

Хтось сказав: «Одна

приповідка на день змушує диявола триматися від вас якомога далі».

Євангеліє від Луки. Це Євангеліє – найбільш описова розповідь про життя Ісуса. Мені подобається думати, що він був лікарем, а тому звертав увагу на кожну деталь.

Якщо ви хочете по-справжньому познайомитися з Ісусом, читайте Євангеліє від Луки. А коли закінчите, перегорніть дві наступні книги і прочитайте продовження – книгу Дії апостолів, яку теж написав Лука.

Євангеліє від Івана. Якщо ви хочете зрозуміти глибину любові і жертви Ісуса, прочитайте Євангеліє від Івана. Іван детально відкриває шлях спасіння через Ісуса Христа.

Ми бачимо це в найпопулярнішому вірші Біблії – Івана 3:16. Хоча це Євангеліє і не написане в хронологічній послідовності, як Євангеліє від Луки, ви можете простежити, як акуратно і цілеспрямовано євангеліст Іван розповідає про спасіння, яке Ісус приніс у світ.

Послання до ефесян. Ви боретесь зі своїм минулим? Вас мучить почуття провини? Ви часто почуваетесь як сирота?

Тоді прочитайте Послання святого апостола Павла до ефесян. У цьому посланні кожен розділ наповнений нагадуванням про те, хто ми у Христі, які наші права як його дітей і яку владу Бог дає нам через Святого Духа.

Послання до филип'ян. Якщо ви втратили радість, відкривайте Послання апостола Павла до филип'ян. Читайте його, вивчайте його, роздумуйте про нього і дозволяйте кожному віршеві увійти у ваше серце.

Кілька порад для початківців

* Не починайте читати з Книги Буття і не читайте просто від початку до кінця, хіба що ви – зрілий християнин, який регулярно читає Біблію тривалий час. Багато хто з тих, хто починав читати все підряд, дочитували до книги Левит або Числа і з повним розчаруванням переставали читати надовго.

* Перечитуйте книгу цілком. Так ви відчуєте повний контекст. Інколи ви будете здивовані тим, як відомий вірш набуває зовсім іншого значення в контексті всієї історії або загальної ідеї.

* Читайте до тих пір, поки не стануть зрозумілими якісь три речі. Запишіть їх і розмірковують про них протягом дня.

* Ведіть записи. Заведіть блокнот і почніть записувати свої думки про те, що ви читали. Щодня записуйте одне-два речення про те, як прочитаний вами уривок можна застосувати до вашого життя і як він може вплинути на вашу молитву.

І незабаром ви переконаєтесь, що Біблію читати цікаво, і вам захочеться все більше і більше часу проводити за її дослідженням.

Р. Д.

ВИКЛАДАННЯ ПРЕДМЕТІВ ДУХОВНО-МОРАЛЬНОГО СПРЯМУВАННЯ – НАГАЛЬНА ВИМОГА НАШОГО ЧАСУ

Триває Всеукраїнський мотиваційний онлайн-марафон «За християнську етику в кожній українській школі» #ХристиянськійЕтицібути. Про це пише Всеукраїнський Собор.

Незабаром розпочинається новий навчальний рік. Наші діти вивчатимуть різні предмети. Але чи буде серед цих численних шкільних предметів предмет, який так багато обговорюється в суспільстві і про який стільки дискутують? Предмет, який так люблять діти, предмет, унікальний за своїм навчально-виховним потенціалом?

Мова йде про курс «Основи християнської етики», який входить до циклу предметів духовно-морального спрямування. В Україні цей курс організовано почав викладатися ще 1992 року. На жаль, упродовж останніх років «Курс основи християнської етики» почали системно і масштабно витіснити з вітчизняної школи.

Реформування вітчизняної школи, ґрунтування суспільного життя, утому числі й системи освіти, на філософії постмодернізму і гендерній ідеології, витісняють предмети духовно-морального спрямування як такі, що суперечать цій ідеології і заважають її повальному впровадженню в систему вітчизняної освіти.

Масове зубожіння вітчизняного суспільства, втрата роботи і перспектив її появи змушують батьків більше уваги приділяти не християнській етиці, а іноземній мові, предметам природничо-математичного циклу, щоб їхнім дітям можна було в перспективі виїхати за кордон на навчання чи на роботу.

Шкідливі стереотипи

Чиниться огульна безпідставна критика предмету «Основи християнської етики». Опоненти християнської етики безпідставно

розповсюджують про неї шкідливі стереотипи.

«Християнська етика – це насадження релігії в школі».

Неправда. На уроках християнської етики учні знайомляться з духовно-моральними цінностями християнства. Це не предмет релігії і не предмет віри.

«Християнську етику викладають священники і залучають дітей до певної конфесії».

Неправда. Християнська етика – міжконфесійний предмет, і його викладають спеціально підготовлені вчителі.

«Християнська етика в школі порушує Конституцію України».

Неправда. Християнська етика не лише не порушує статтю 35 Конституції, але дає можливість її належним чином виконувати.

Унікальний вплив

Християнська етика – це предмет, який формує альтернативний світогляд про людину як творіння Боже, як духовно-фізіологічну особистість, створену для вічного життя.

Християнська етика має потужний виховний потенціал, який змінює на краще характер дитини, мікроклімат класу і школи. У школах, де належним чином викладається цей предмет, діти не палять, не вживають нецензурних слів, поводяться належним чином.

У сучасній освітній ситуації, коли вчитель школи, на жаль, відсутній лише до ролі тьютора і фасилітатора, а справжніми вчителями стають мобільний телефон і комп'ютер, християнська етика – єдиний предмет, який може ефективно протидіяти негативному впливу інтернету і небаченому сплеску проявів бездуховності і жорстокості серед наших дітей, якими сьогодні рясніє життя.

Християнська етика допоможе батькам компенсувати відсутні у них біблійні знання, досвід, і стане надійним помічником у вихованні їхніх дітей.

Християнська етика допоможе дітям у майбутньому створити хороше, гармонійне сім'я, де можна жити в любові і виховувати власних дітей.

Християнська етика тією чи іншою мірою викладається в абсолютній більшості шкіл країн Європи.

Це предмет, на якому діти можуть отримати відповіді на актуальні питання у світлі біблійних цінностей.

Сьогодні як ніколи актуально звучать слова Ісуса Христа: «Пустіть дітей і не забороняйте їм приходити до Мене, бо таких є Царство Небесне» (Мт. 19:14), бо: «Яка ж користь людині, що здобуде весь світ, але душу свою занепасть?» (Мт. 16:26).

«МАМО, А ТИ ЗНАЄШ, ЩО ПИТИ ПИВО Й КУРИТИ - ЦЕ ГРІХ?»

Як через дітей Бог може вчити батьків

Здається, ніби всі знають, що куріння – страшне зло, яке вбиває набагато більше людей, ніж усі віруси і снаряди. Однак ця пошесть усе одно, завдяки агресивній рекламі й поганому прикладу, мов пожежа, шириться світом, захоплюючи мільйони людей. І вже навіть малих дітей!

Коли я з сестрою Тетяною проводила біблійні уроки в дитсадку, до мене підійшли двоє хлоп'яток, тримаючи в пальчиках підібрані надворі недопалки, й похвалилися: – Тітонько Людо, а ми вже теж куримо!

Ми з Тетяною негайно поговорили з дітьми в їхній групі на цю тему й розповіли, як молитися, щоб Господь захистив від цієї напасти.

А через кілька днів до завідувачки дитсадка в кабінет вривається молода «крута» мама і одразу ж з порога обурено заявляє:

– Що це у вас тут діється? І як ви виховуєте дітей?

– Та сідайте, будь ласка, – каже їй завідувачка. – Заспокойтесь і розкажіть, у чому річ.

– Учора сиджу я на кухні, п'ю пиво й курю. Аж тут заходить мій Денис і каже: «Мамо, а ти знаєш, що пити пиво й курити – це гріх?»

Я розсердилася, мовляв, та як ти смієш мені таке говорити? Підхопила й лянула його. І кажу:

– Марш до кімнати.

А він мені: – Гаразд, я йду в кімнату й помолитимуся Богу, щоб Він простив тобі твої гріхи. – Уявляєте? Такий клоп – йому ще й п'яти років нема – і буде мене поводити! Та я цього не потерплю!

Літня мудра завідувачка, яка вже стільки всякого наслухалася від сучасних матусь і татусів, всміхнулася і лагідно поклати свою долоню на потатуйовану драконами руку розбурханого відвідувачки.

– Мамочко, та вам нема чого хвилюватися. Невже ви не розумієте, який чудовий синочок у вас росте? Адже він дуже любить вас і хоче, щоб ви не руйнували своє здоров'я цим курінням та питвом і не вкорочували собі життя, а ще довго й щасливо жили разом з ним. І Денис аж ніяк не збирався повчати вас, а просто дуже переживає за свою маму. Бачте, ми, дорослі, частенько недооцінюємо своїх дітей і не розуміємо, що іноді їхніми вустами промовляє й застерігає нас Сам Бог. Назавтра завідувачка поклікала

нас із Тетяною в свій кабінет і переказала всю цю розмову з Денисовою мамою.

– І як матуся? Заспокоїлася? – спитала я.

– Авжеж, ще й вибачилася й усміхнулася мені на прощання. А я тепер точно знаю, чому Господь поставив мене на це місце і досі тримає. Яка я вдячна, що Бог послав вас у наш садочок. Я бачу, як ваші уроки впливають не тільки на дітей, а й на вихователюк.

– І справді, – підтвердила Тетяна. – Вони самі просять, щоб ми молилися за дитину, з якою не можуть самі впоратися, а іноді і батьки не можуть нічого вдіяти.

– Еге ж, – згадала завідувачка. – Вихователька з групи «Ожинка» розповідала, що нічого не могла зробити з Оленкою. Та всіх у групі біла й щипала, і все робила навпаки, а не так, як вимагали від неї.

– Ми молилися за цю Оленку щодня, мабуть, півроку, – додала я. – І Господь її поступово змінював. Нині вона вже грається з дівчатками, на уроках слухає уважно і відповідає. Одного разу навіть поскаржилася, що начальник її тата не видає зарплату, і їм нічим платити за квартиру. Тож ми їй запропонували: «А попроси в Бога: Господи, дай начальнику добре серце, щоб він видав татові зарплату!». Вона так і помолилася. Через тиждень радісно сповістила: «Бог мене послухався. Начальник сказав, що дасть татові зарплату». І відтоді наче підмінили дитину. І подобрилася, і діяти наперекір перестала.

– А вихователька з групи «Вишенька» розповідала, – додала Тетяна, – що її мала прийшла додому і взяла у старшої сестри підручник з економіки. А він товстий такий, в чорній обкладинці. Трохи схожий на Біблію. Розгорнула його догори дригом, водить пальчиком по сторінці й каже батькові: «Послухай, тату, що в Біблії написано: «Пити горілку не можна! Лаятися не можна! Треба слухатися маму і виховательку в садочку! Треба добрим бути!». Тут у розмову втрутилася вихователька з групи «Яблунька», яка щойно зайшла до кабінету:

– Одного разу ми з чоловіком через щось сперечалися, а наша донечка почала співати: «Обережно говори, мій язичок! Краще б добре ти казав, не сварився й не кричав, мій маленький неслухняний язичок!». І ми усміхнулися й перестали сперечатися.

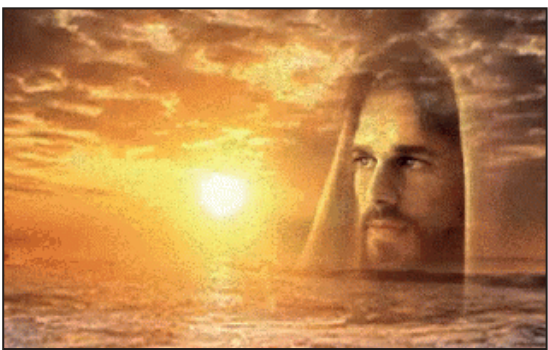
– Слава Богу! – мовила я. – Тож подякуймо Йому, що посяє в серця наших діток уже дає перші чудові паростки добра й любові. І ми всі схилилися в гарчавій молитві.

Людмила ШАМОВСЬКА.

СТРАХИ ЗАВТРАШНЬОГО ДНЯ

Можна по-різному боротися зі страхами завтрашнього дня. Деякі намагаються зайнятися справою або відволікаються будь-чим від думки про завтрашній день. Інші роблять все, щоб підготуватися до невідомого: купують всі можливі страхівки, затримуються на роботі, щоб отримати більше грошей, або всю ніч готуються до майбутніх екзаменів.

А деякі мають такий підхід: «Іж, пий, веселися, бо завтра помреш». З такою думкою можна робити все, що захочеться, і насолоджуватися усім, чим можна.

Ми можемо ігнорувати свої проблеми або вдавати, що їх не існує, але коли сонце зійде наступного ранку, нам доведеться з ними зіткнутися.

Як же нам дивитися в обличчя завтрашньому дню? Ми можемо звернутися за допомогою до Того, Хто відповідає за наше завтра, – до Творця.

Не буде великої різниці, якщо той, кому ми довіряємо, – звичайна людина, як і ми. Але Ісус набагато

більший від цього: Він – Творець, всезнаючий і всесильний, повний мудрості, розуміння та сили.

Коли Ісус Христос був на землі, Він зустрів і переборов Своє велике «завтра». Він був виданий ворогам, висміяний і принижений, вбитий і похований. Але через три дні Він воскрес із мертвих, доказавши, що ніщо не зможе перемогти Його, навіть смерть. Тому Він безперечно може впоратися з нашими проблемами і все змінити.

Більше того, Він пообіцяв, що ті, хто вірять в Нього, врешті-решт переможуть смерть (Івана 11:25). Пообіцяв, що буде йти поруч, немов Друг, втішаючи і підкріплюючи в довгій, тяжкій подорожі. І Він ніколи не залишить нас.

Ісус Христос не тільки тримає в Своїх руках наші дні, але й носить нас самих біля Свого серця.

Якщо ви звернете до Ісуса, то зможете відчутти Його мир, Його присутність і Його силу.

Вам не потрібно починати завтрашній день наодинці. Якщо ви сьогодні проходите через труднощі, чому б вам не звернутися до Того всемогутнього, співчутливого Бога, Який може допомогти у будь-якій проблемі. Не бійтеся завтра – Бог вже там!

В ІВАНО-ФРАНКІВСЬКУ ХРИСТІЯНСЬКА СПІЛЬНОТА ПІДТРИМУЄ АДМІНІСТРАТИВНУ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ПРОПАГАНДУ ГОМОСЕСУАЛІЗМУ

21 серпня під час сесії міської ради представник християнської спільноти Роман Сем'янчик зачитав звернення депутатів Рівненської міської ради до ВР, в якому закликають підтримати традиційні сімейні цінності.

Він закликав депутатів Івано-Франківської міської ради також підтримати це звернення. Як зазначається у зверненні, депутати звертаються до ВР з проханням внести зміни до постанови 39.16, для забезпечення

соціального захисту дітей, матерів та батьків, а також зміни до постанови 39.17 для введення адміністративної відповідальності за пропаганду гомосексуалізму та транссексуалізму. Депутати Івано-Франківської міської ради підтримали це звернення.

mi100.info

П'ЯТЬ МІФІВ ПРО ХРИСТІАНСТВО

Існує цілий ряд хибних уявлень, стереотипів, міфів про християнство, які часом не дозволяють сторонньому спостерігачеві побачити всю чистоту, щирість і цінність християнської віри.

«Християни для цього світу – як душа для тіла», – сказав хтось із стародавніх. Як без душі тіло перетворилося б на труп, гниючу плоть, так і без християнства цей світ розклався б, самознищився, став би місцем, просоченим «трупним запахом» гріха.

То чому ж тоді ще так багато тих, хто вважає, що тілу нашого світу не потрібна християнська душа?

Міф 1. До Господа можна прийти різними шляхами

Багато хто переконаний, що не так уже й важливо, у що вірити, тому що всі шляхи ведуть до Бога. І назвеш ти Бога вселенським розумом, чи матінкою-природою, чи провидінням – різниці немає.

Але Біблія в корені спростовує таку оману. Єдиний шлях до Бога – через Ісуса Христа: «Бо немає іншого імені (крім імені Ісуса) під небом, даного людям, що ним би спаситися ми мали» (Дії 4:12).

Сам Ісус сказав: «Я дорога, і правда, і життя, ніхто не приходив до Отця, як тільки через Мене» (Ів. 14: 6).

Євангеліст Іван додає: «Кожен, хто переступає вчення Христове і не перебуває в ньому, не має Бога; хто пробує в науці Його, той має й Отця і Сина» (2 Ів. 1:9).

А апостол Павло категорично заявляє: «Один бо є Бог, і один Посередник між Богом та людьми – Людина Христос Ісус» (1 Тим. 2:5).

Міф 2. Християнство – релігія рабів

Від християнства деяких відштовхує ідея смирення, яка закладена в його основу. Такі люди наводять як приклад відомий біблійний текст: «І коли вдарить тебе в праву щоку твою, підстав йому й другу» (Мт. 5:39) – і на його основі вибудовують твердження про те, що християнство пропагує рабську покірність.

Але християнське смирення – це не рабська покірність, це перемога сили духа над бажанням помститися, над спалахами злості та агресії в собі.

Спробуйте на образі відповіді не чимось образливим, а добром і миром. І тоді побачите, що простіше – відповідати злом на зло чи добрим вчинком.

Насправді потрібна неймовірна сила духа, щоб «підставляти щоку». Справжнє християнське смирення – це прояв внутрішньої сили, створення світу і гармонії у власній душі, смирення не перед злом, а перед Богом.

Міф 3. Християни винні в хрестових походах

Один з головних козирів тих, хто намагається довести всю порожнечу християнської віри, – хрестові походи. «Як ви можете говорити про те, що християнство проповідує любов, коли нам з історії знайомі криваві хрестові походи?» – у праведному гніві запитують такі люди.

Відповідь насправді проста. Стверджувати, що християнство – брехня, тому що в історії були хрестові походи, все одно, що стверджувати, що всі німці жорстокі, бо в історії був такий німець, як Адольф Гітлер.

Серцевина християнського вчення – любов

до ближнього. Вбивство в християнстві – страшний гріх. У якийсь історичний період жадібні володарі захоплювали землі, грабували, вбивали, називаючи свою негуманну спрагу грошей і земель «хрестовими походами». Вони прикривали власні амбіції ідеєю навернення язичників в християн, ігнорували геть усі християнські заповіді, тому що християнство для них було всього лише ширмою, за якою ховалися звичайна жадібність і бажання якось виправдати ведення війни.

Аморальні політики завжди знаходили способи назвати свої справи правильними й «богоугодними».

Міф 4. Серед вчених немає віруючих

Міф про те, що як тільки людина починає займатися наукою, вона перестає вірити в Бога, – всього лише міф. Насправді, як сказав Макс Планк, знаменитий німецький фізик, «ми ніколи не зустрінемо протиріччя між релігією і природознавством, а, навпаки, виявляємо повну згоду якраз у вирішальних моментах. Релігія і природознавство не виключають, а доповнюють і обумовлюють одне одного».

Цю позицію підтверджують і результати масштабного дослідження, проведеного співробітниками Університету Райса, штат Техас. Дослідження проходило в восьми регіонах – Франції, Гонконгу, Індії, Італії, Тайвані, Туреччині, Великобританії і США. Автори залучили до нього фізиків і біологів, оскільки саме ці науки досліджують походження людини та всесвіту, і, за словами авторів, релігійний і науковий погляди найчастіше не збігаються саме в цих двох ділянках.

У дослідженні брали участь 9 422 людей різної статі, віку і статусу з університетів і дослідницьких інститутів. У результаті з'ясувалося, що більш ніж половина вчених з Гонконгу (54 відсотки), Італії (57 відсотків), Тайваню (74 відсотків), Індії (79 відсотків) і Туреччини (85 відсотків) вважають себе віруючими. Атеїсти становлять більшість серед учених тільки у Франції (51 відсоток).

До того ж в Гонконзі 54 відсотки вчених вважають себе віруючими, хоча серед всього населення країни такими вважають себе лише 20 відсотків. У Тайвані 74 відсотки вчених віруючі, а в цілому серед населення країни віруючими назвали себе тільки 44 відсотки.

Міф 5. Спасіння можна заслужити добрими справами

Наступний міф – не обов'язково бути християнином або вірити в Бога, можна просто бути хорошою людиною, не вбивати, не грабувати – і тебе чекає рай.

Насправді ніхто з нас не заслужив раю. Немає на світі жодної абсолютно праведної людини, яка б відповідала стандартам праведності Святого Бога. Писання каже: «Немає праведного ані одного; нема, хто розумів; ніхто не шукає Бога; усі повідступали, стали непотрібні, нема добродійця, нема ні одного» (Рим. 3:10-12); «Бо хто всього Закона виконує, а згрішить в одному чим-небудь, той винним у всьому стає. Бо Той, Хто сказав: Не чини перелюбу, сказав: Не вбивай; тому якщо ти перелюбуєш, не чиниш, а вб'єш, то ти також злочинець закону» (Як. 2:10-11).

Ось чому Царство Небесне людині дається не по заслугах (інакше жоден з нас туди не міг би потрапити), а просто як дар від Бога через Ісуса Христа. У цьому у суті Євангелія: люди можуть отримати прощення і вічне життя даром, не завдяки своїм ділам, а завдяки тому, що зробив для них Ісус Христос.

Біблія говорить: «Всі згрішили і позбавлені слави Божої, але дарма виправдуються благодаттю, через відкуплення в Ісусі Христі» (Рим. 3:23-24). Ісус Христос, єдиний справжній Праведник на всій землі, помер за кожного з нас, заплатив власним життям за наші гріхи, щоб тепер ми, приймаючи Його жертву і прощення Бога, могли виявитися гідними вічного життя.

Ось чому Євангеліє названо саме так (з грецької це слово перекладається як «добра звістка»). Ось вона – добра звістка для всіх людей: показавшись перед Богом і прийнявши Ісуса Христа як свого Спасителя і Господа, ти отримуєш спасіння не по заслугах, а через покаяння і віру.

«Отже, Бог, незважаючи на часи незнання, тепер наказує всім людям скрізь каятися» (Дії 17:30); «Покайтеся і віруйте в Євангеліє» (Мр. 1:15).

Усе просто: «Хто увірує й охреститься, той буде спасений; а хто не увірує, засуджений буде» (Мр. 16:16).

Спасіння ніяк не можна заслужити добрими справами, людина може спаситися лише за однієї умови – якщо прийде до Христа з покайням і вірою.

НАУКА ЧИ БІБЛІЯ?

Багатьом людям складно повірити в істинність Біблії, бо вони не можуть узгодити описані в ній чудеса з висновками сучасної науки.

Це відображає натуралістичний світогляд, згідно з яким речі не є справжніми, пізнаваними або достовірними, доки їх не можна перевірити та оцінити науковим способом або на власному досвіді.

Подібна аргументація привела багатьох натуралістичних мислителів до думки, що наука спростувала Біблію. Вони припускають, що Біблія не може бути правдивою, оскільки деякі її твердження не можна визначити науковим способом.

Деякі роки тому я служив пастором у маленькій церкві в центрі штату Огайо. Тоді ми з дружиною і познайомилися з Крісом і Кеті, які викладали на факультеті біології в місцевому коледжі.

Наші двоє синів і їхні двоє синів ходили до одної школи. Оскільки наші хлопчики швидко потоваришували, ми також зблизилися. Я

часто зустрічався з Крісом за чашкою кави, дискутуючи, сперечаючись і навчаючись один в одного у сферах науки та релігії. Однак саме Кеті поставила питання, яке виявилось корисним в обговоренні сумісності науки і чудес.

Святкування з нагоди дня народження нашого наймолодшого сина Кейлеба було в розпалі. Дюжина негуманних дітлахів брала участь у святкуванні. Посеред цього ледве контрольованого хаосу до мене та Емі повернулася Кеті, чий син також перебував у цій енергійній зграї, і сказала: «У мене є питання, однак я не хочу вас образити». Після того, як ми запевнили її, що нас образити не так-то просто, вона промовила: «Ви обоє розумні люди, а ти, Емі, ще й медсестра. Як ви можете вірити в непорочне зачаття?»

Для Кеті це справді було серйозним питанням. Як такі освічені люди, як ми (один з яких мав науковий ступінь) могли повірити, що діва могла народити немовля?

Кеті не намагалася загнати нас у пастку або спровокувати дискусію; вона щиро намагалася зрозуміти, як ми могли повірити у щось очевидно неможливе.

У той момент ми з Емі зробили дві речі, які, імовірно, здивували Кеті. По-перше, ми підтвердили її скептицизм. Ми сказали, що також вважаємо науково неможливим для діви народити немовля.

По-друге, ми спробували відповідати на справжнє питання, яке звучало підтекстом: «Як ви можете вірити Біблії (або релігійній системі), якщо наука їй суперечить?»

Як освічені люди можуть вірити Біблії

Наша відповідь на це питання міститься не в самій Біблії, а в Бозі, Якого Біблія відкриває. Ми віримо в непорочне зачаття не тому, що про це сказано у Біблії, а тому, що Бог Біблії здатен це зробити. Він не обмежений природним законом.

Це може здатися проявом інтелектуальних лінощів, однак у цьому полягає суть питання. Ми віримо, що відбулось дещо неможливе (у нашому випадку – непорочне зачаття), бо віримо, що Бог, Творець законів природи, має прерогативу і силу діяти поза їх межамі.

Ми віримо в непорочне зачаття не тому, що про це сказано у Біблії, а тому, що Бог Біблії здатен це зробити. Можливо, Бог запровадив невідомі нам закони, щоб робити чудеса можливими.

Цікаво, що прихильники натуралістичного погляду на світ дотримуються деяких власних ненаукових тверджень. Наприклад, коли мова заходить про походження всесвіту, вони вірять, що щось (насправді все) з'явилося з нічого. Вони кажуть, що час і випадок призвели до появи життя з небуття.

Деякі атеїсти настільки вірять у «щось з нічого», що часто переконують у цілковитій випадковості світу. Вони твердять про неможливість існування задуму, бо, на їхнє глибоке переконання, не існує творця. Якщо є задум, то має бути й творець. Неважливо, наскільки добре врегульованим здається всесвіт, він все одно випадковий, бо не існує творця.

Чому це так важливо? Тому що ми всі до певної міри віримо у речі, які не можна довести науковим способом. Кожен у щось вірить. Ті, хто вірить Біблії, не спростовують закони природи; вони просто вірять, що чудеса, як винятки з цих законів, можливі.

Якщо Бог не існує, тоді чудеса неможливі, а якщо чудес немає, тоді ніщо не може з'явитися з нічого. Якщо ніщо не може виникнути з нічого, тоді натураліст не може пояснити, як ми усі вперше з'явилися. Ми всі до певної міри віримо в речі, які не можна довести науковим способом, і твердимо про розуміння цих речей.

Наука просто не здатна відповісти на всі питання. Вона не може пояснити моральність або надати підстави для морального судження. Вона не може сказати, що є прекрасним і чому справедливість бажаніша за несправедливість.

Наука не доводить математичні істини, вона припускає їхню функціонування. Найцікавіше те, що наука не може підтвердити науковий метод. Навіть твердження, що «наука спростувала Біблію», не можна підтвердити науковим способом. Вірити у це – означає вірити у щось науково непідтверджене.

Чи унеможливила сучасна наука віру в Біблію? Ні. Наука просто каже, що не існує природного пояснення біблійних чудес. Не існує також природного або наукового пояснення любові, угім, ніхто не скаже, що наука спростувала любов. Це просто не стосується наукової сфери.

Денніс МОУЛС.

«СУЧАСНА МОЛОДЬ МАЄ ІНТЕРНЕТ В ГОЛОВІ Й INSTAGRAM У КРОВІ»

Пастор, керівник молодіжного напрямку Всеукраїнського союзу церков євангельських християн-баптистів Роман Кравчук в ефірі програми «Азбука моралі» телеканалу «Аверс» поділився міркуваннями про найважливіші аспекти життя кожної людини – любов, стосунки, шлюб, випробування, ставлення до роботи, а також про висновки, які має зробити людство за пандемії коронавірусу.

З раннього віку моє життя було дуже багатогранним, я не зупинявся на чомусь одному. Напевно, це все – завдяки батькам та Богу, Який мене створив таким. Я дуже рано потрапив у церкву, де серйозно поставив собі питання, хто я насправді.

Одна з професій, яку здобув – економіст. Але потім я перекваліфікувався й здобув ще один фах в автомобільному напрямку пішов дорогою батька. Сім років викладав Правила дорожнього руху. Напевно, випустив на дороги тисячі людей.

Але поряд з тим у моєму житті є духовний бік. Я став пастором, лідером молоді. І я не відділяю ці речі, хоча багато хто це робить. Вважаю, що і до церковних питань, і до питань роботи й бізнесу треба ставитися правильно. Хай що ми робимо в житті, маємо робити це як для Бога, як каже Біблія.

Тільки віра в Бога і наполеглива праця дають результат. Але в усьому треба мати межі. Бо можна заробляти мільйони й не бути задоволеним, а можна заробляти достатньо й бути щасливим.

Якщо мама доглядає дітей – це також робота, до того ж, важка. І низький уклін нашим дружинам, які часто приносять себе в жертву для того, щоб ми мали успіх. Адже за кожним сильним і успішним чоловіком стоїть не менш сильна й успішна жінка. Тому якщо чоловік досягнув чогось у житті, йому треба дякувати своїй дружині.

Про кохання і шлюб

Моя історія унікальна. Імовірно, це радше виняток із правил. Уперше я побачив свою майбутню дружину, коли їй було 13 років. І зрозумів, що це – вона. Я не міг це пояснити їй, не міг обгрунтувати. На той момент мені було 16, я вважав себе дорослим і думав про те, як сказати цій дівчині, що вона буде моєю дружиною.

Познайомилися ми в церкві, яку відвідувала понад тисяча людей. Я відчув, що вона для мене особлива. Наважився, вибрав дату – 9 травня. Підійшов до неї й кажу: «Оленко, я маю серйозні наміри на майбутнє з тобою». І вона відповіла: «Дай я трошки подумаю і обов'язково дам тобі відповідь».

Минув місяць, я все чекав від неї відповіді. І от вона каже: «Відкрию тобі таємницю. З 10 років бабуся навчила мене молитися за свого чоловіка. Я це робила. І коли ти до мене прийшов, я була здивована, бо не очікувала такої швидкої відповіді. Мало того, ти мені завжди подобався».

Того дня ми вирішили, що будемо разом. Я чекав, поки вона виросте, сім років. І 9 травня ми зробили заручини, а 11 липня одружилися.

Ці сім років ми не жили разом, а мали нормальні, гарні стосунки. Я взагалі проти цивільних шлюбів і вважаю їх катастрофою для сімей.

Вважаю, що справжня мужність чоловіка – відповідати за свої слова. Не знаю, чому, але

я відчував відповідальність стосовно цієї дівчини. Вона мені повірила, і це був унікальний момент для мене. Поряд було дуже багато гарних дівчат, але я розумів, що пообіцяв Олені майбутнє разом. Вірив, що Бог мені відкрив, хто моя дружина. І ми вже 10 років разом, у нас дві донечки. Я просто щасливий у шлюбі й скажу відверто: життя після одруження є.

Про дівочу вроду

Якщо дівчина взяла хлопця красою, то нею його треба й тримати. А вся правда в тому, що зовнішня краса швидко мине. Тому якщо дівчина ставить акцент на тому, що в неї має бути ідеальна фігура і вона полонить красою свого хлопця, то буде розчарована, тому що на кожну гарну знайдеться ще гарніша. Потрібні глибинні стосунки, а не просто поверхневий фізичний флірт. Бо ці речі швидко минають. А коли приходить перша буря в житті, уся краса просто зливається.

Про стосунки до шлюбу

За сім років зустрічань у нас було багато бур. Коли люди зустрічаються багато років і не живуть разом, є кризові моменти: перший, третій і шостий рік. Перший рік люди звикають одне до одного. На третій вони вже багато знають одне про одного і їм уже потрібен наступний крок – вони або живуть разом, або одружуються. Ми вирішили не жити разом до шлюбу. Я як пастор і людина, яка працює з молоддю, вважаю, що це добре і правильно – берегти себе фізично до одруження і не мати сексуальних стосунків.

Чому це важливо? Тому що коли люди спробували таке життя, то незабаром дівчина перестав бути хлопцеві цікавою. Для порівняння: коли ракета злітає, на старті вона витрачає багато палива, потім виходить на орбіту й починає просто летіти. Суть в тому, що коли молоді люди розмінюють стосунки до шлюбу на фізичний контакт, вони втрачають Богом задуману ідею шлюбу, вони ніколи не відчувають цей перший особливий момент, коли були разом. Для них це буде буденна справа.

А тим, хто на роздоріжжі, хочу побажати: бережіть себе чистими до одруження. У шлюбі ви матимете цього більш ніж досить. Цінуйте себе.

Інколи краще залишитися на самоті, ніж піддатися на провокацію, що хлопець піде до іншої. Нехай іде, це краще, ніж він маніпулюватиме потім усе життя.

Про молодь і щастя

Нинішнє покоління молодих людей надзвичайно розумне, освічене. Це покоління,

яке має інтернет в голові й instagram в крові, воно живе у віртуальному світі. Єдиний мінус – вони не готові брати відповідальність на себе, усе хочуть мати легко, все поверхневе, онлайн – стосунки, спілкування, навчання.

На мою думку, людина, яка не є щасливою сама з собою, ніколи не зробить щасливим когось іншого. Я бачив багато молодих пар, які брали шлюб. Коли запитував у хлопця, чому він одружується, той відповідав: «Мені недобре самому, я хочу жінку».

Тобто йому потрібна безплатна домогосподарка. Така людина ніколи не зробить щасливою в шлюбі іншу. Якщо дівчина каже, що їй потрібен принц, бо вона хоче бути неймовірно щасливою, або що всі подруги вийшли заміж і вона хоче – це ілюзія, яка згодом зникне. Тому передусім людині треба розібратися самій із собою. Якщо вона щаслива сама, то має шанс зробити щасливим когось іншого.

Та весь парадокс у тому, що самому неможливо бути щасливим. Якщо людина глибоко й серйозно не замислилася над тим, для чого вона живе, для чого є Бог, вона ніколи не буде щасливою.

Що означає бути християнином

Є велика різниця – називатися християнином і бути ним. Якщо ми кажемо, що ми християни, то маємо відповідати цьому статусу. І йдеться не лише про виконання десяти заповідей. Насправді потрібні дуже прості речі: повірити, що Бог є, усвідомити свою гріховність, покаятися перед Господом і жити за Його словом. Дві найбільші заповіді – любити Бога і любити людей.

Бог кожній людині дає вибір. І наша відповідальність – не в тому, щоб переконати людину і змусити її, а в тому, щоб сказати їй про це. Я ніколи не змушую людей. Але кажу їм: «Є повітря, якого ми не бачимо, але дихаємо ним. Так і Бог. Я не буду переконувати тебе в тому, що Він є. Це твоє право і твоє рішення. Але від того, що ти робиш сьогодні, залежить твоє майбутнє».

Для того, аби бути щасливою, людині достатньо мати Бога в житті. Постав Його на центральне місце – і буде все на своєму місці.

Про розлучення

Коли відбувається розкол сімейних стосунків, обоє певною мірою несуть відповідальність за свій шлюб. На жаль, в Україні, за статистикою, шість із десяти шлюбів завершуються розлученням.

Це болючий процес. Коли людина залишається сама, їй треба взяти з цього урок – що було не так. Можливо, люди прийшли в шлюб з егоїстичним підходом до сім'ї. Такий шлюб не має шансу на існування.

Найчастіша причина розлучення – розчарування. Адже зустрічаючись, люди показують найкращу картинку, а насправді все не так. Другий момент – пара вступає у шлюб невідготівленою.

На мою думку, перед одруженням молоді люди мають гарно готуватися до цього процесу. На жаль, поки що в Україні немає таких установ, які давали б компетентну підготовку молоді.

Дуже добре, що є церква, яка може давати таку підготовку. І ми запроваджуємо це на різних рівнях. Ми відкриті до того, щоб допомагати людям, бо це може зменшити відсоток розлучень.

Третя причина розлучення – це те, що люди невірні одне одному. Штамп у паспорті нічого не означає, якщо в людей немає цінностей, правильних пріоритетів. Шлюб – це не просто реєстрація в державній установі. Це щось більше й духовніше.

Якщо люди розійшлися, можливо, цей

тайм-аут варто використати для того, щоб переоцінити своє життя. І не боятися спробувати відновити стосунки, якщо це можливо. Якщо це апріорі неможливо, людині не варто зневірятися. Вона має зробити висновки з попередніх помилок, зрозуміти, що шлюб – це не щоб мені дали, це я маю віддати. Шлюб – це велика праця, це щоденна боротьба. Щоб мати успіх, треба принести себе в жертву заради когось.

Половина шлюбів в Україні – це люди, які просто живуть під одним дахом, носять одне прізвище. Вони не вміють спілкуватися у шлюбі.

Біблія каже чоловікам любити своїх дружин, а жінкам – коритися чоловікам. Що означає любити? Це означає не просто фізично насолоджуватися нею, а принести себе в жертву заради неї.

Її роль – коритися, і це не означає, що вона не має права голосу, не може йому заперечити. Це просто момент, коли вона стверджує авторитет свого чоловіка, дає йому право навіть інколи помилитися, у складних моментах вона має дати йому шанс ухвалити рішення. Але цю інструкцію люди ігнорують, тому маємо таку статистику.

Про нюанси в роботі

Будь-яка робота, зокрема й автоінструктора, дуже стресова. І перше, з чим я працюю, коли людина приходить до мене, – це її внутрішнє переконання. Я даю їй шанс зрозуміти, що їй це вдасться. У мене навіть є девіз – навчаю безнадійних. Тобто коли людина не може опанувати свій страх, їй треба допомогти повірити в свої сили. Ми це робимо – і вона успішно керує автомобілем.

За час викладання до мене приходили різні люди, багато з них мали складні життєві обставини. Велику частину свого життя я приділяю тому, щоб говорити з людьми, інколи просто витягувати їх з проблем. Тож до роботи я ставлюся не просто як до роботи. Це покликання, служіння.

Про пандемію і карантин

Пандемія – однозначно не випадковість. Як людина, яка розуміє те, що говорить Біблія, я був готовий до цього. Період з часу приходу Ісуса Христа на землю донині називається останнім часом. У Біблії говориться, що цей час буде супроводжуватися землетрусами, війнами, епідеміями. Чи вважаю я, що це фінал? Ні. Але, напевно, це генеральна репетиція перед кілчем. І це свідчить про те, що прихід на землю Ісуса дуже близький.

З цього можна зробити кілька висновків. Перший – що ми нічого не контролюємо і нічого не можемо планувати. Насправді ми живемо одним днем.

Другий висновок – маємо зрозуміти, що наше життя – не в наших руках, тому про нього треба думати щодня. Хтось мудрий сказав, що ми всі стоїмо в черзі за смертю, тільки не знаємо, хто за ким. Тому це час такої собі зупинки для всього світу і нагода подумати над своїм життям, переоцінити свої цінності, стосунки з ближніми.

Напевно, ми всі хочемо прокинутися одного дня й сказати, що це був страшний сон і таке більше ніколи не повториться. Я оптиміст, але не вірю, що далі буде краще. Тому що все говорить про те, що ми йдемо до фіналу. Позитив у тому, що Бог продовжив наше життя. І ми маємо бути щасливими, адже не опинилися в числі тих, хто не дожив до сьогоднішнього дня. Це велика милість Божа.

Карантин – це час зупинки для нас, щоб подумати, проаналізувати й перевірити власне життя.

volynnews.com.

ШКОЛА МАЄ ДАВАТИ ОСНОВИ ВІРИ, ПРИЧОМУ НЕ ЛИШЕ ХРИСТІЯНСЬКОЇ, – ПРОФЕСОР УКУ

Оскільки в Україні, як і в більшості країн, Церква відділена від держави, то у школах не мало би бути релігійної освіти у вузькому розумінні цього слова, однак мала би бути релігійна освіта у широкому розумінні. Таку думку в інтерв'ю «Релігійній правді» висловив історик, професор Українського католицького Університету Ярослав Грицак.

Хоча би тому, що без цього годі зрозуміти європейську чи будь-яку іншу культуру, вважає професор. Скажімо, кожна освічена людина має знати, що значить бути

юдеєм, або як християнство виросло з юдаїзму і які спільні точки між юдаїзмом та ісламом; як і знати, що Джон Толкін, Клайв Льюїс, Тарас Шевченко, Федір Достоєвський,

Чеслав Мілош були релігійними авторами, хоча їхня релігійність не кожен відповідає церковним догмам.

На думку Ярослава Грицака, мають бути предмети з релігієзнавства, і мають бути релігієзнавчі теми в історії, етиці та літературі. Він також вважає, що ідеально, аби ці предмети читали вчителі, які самі пройшли курси з богослов'я.

«А для того богослов'я має існувати як окрема дисципліна у вишах – так само, як існує історія, література,

журналістика тощо. Окремо мають існувати релігійні школи чи лиції, а навіть університети – як наш Український католицький університет, які підлягають державним вимогам щодо освіти, але окремо роблять наголос на богословській освіті», – сказав професор.

Нагадаємо, що в травні 2020 року Міністерство освіти і науки ліквідувало Комісію з основ християнської етики, яка затверджувала програми та навчально-методичні посібники з основ християнської етики.

БОГ СПОНУКАВ ПАСТОРА ЦЕРКВИ ВІДПРАВИТИ ПРАЦІВНИКІВ ДОДОМУ ПЕРЕД КАТАСТРОФОЮ

Пастор церкви в Бейруті розповів, що Святий Дух спонукав його практично вигнати всіх служителів додому і скасувати служіння якого знаходилася будівля церкви

Пастор Саїд Діб з церкви Life Center в Бейруті (Ліван) розповів, що 4 серпня, у день жахливого вибуху, який забрав життя понад 200 осіб, його охопило дивне почуття – суміш тривоги, гніву і суму, і воно схвилювало його до глибини душі.

В інтерв'ю журналістам CBN NEWS пастор Саїд сказав, що скільки б він не молився, не міг позбутися жахливого відчуття, що має статися щось погане. «Не знаючи, у чому причина такого відчуття, я сказав усім: «Ідіть додому, просто закрийте церкву». Люди говорили: «Але як? Ми пройшли довгий шлях, у нас є зобов'язання, у нас тут заплановані зустрічі». Я відповідав, що не знаю, чому, але дуже прошу всіх йти додому і повернутися в неділю (вибух стався у вівторок. – Ред.), – згадує пастор.

Так він несподівано відправив додому весь штат церкви з 34 осіб і скасував усі дитячі уроки Біблії, відчуваючи, що ось-ось станеться щось жахливе.

«Це було так, ніби Святий Дух сказав: «Ідіть! Рушайте!». Отже, я наказав усім вимкнути

комп'ютери і йти додому, я наполягав. Мені казали: «Ми ж готуємо їжу для біженців і для бідних!». А я відповів: «Сьогодні скасуйте все, сховайте їжу в холодильник». Напевно, вони думали, що я збожеволів, але вони не знали, і я тоді не знав, що це було спонуканням

Святого Духа».

Будівля Life Centre church в Бейруті розміщена лише за півтора кілометра від епіцентру вибуху. Після того, як сталася катастрофа і корабель, наповнений аміачною селітрою, злетів у повітря, пастор Саїд повернувся до будівлі церкви і побачив, що вибух вибив вікна і двері, частково зруйнував внутрішні комунікації і без сумніву забрав би життя тих, хто залишався би в приміщенні.

Загалом внаслідок трагедії в Бейруті загинули понад 200 осіб, тисячі отримали поранення, а десятки тисяч залишилися без даху над головою. Але пастор Діб зазначив, що зараз Церква в Бейруті об'єднується так, як ніколи раніше.

«Потреба навколо величезна, тому люди стали приїжджати з усього Лівану, щоб допомогти відновити наше місто, а ми почали готувати їм їжу і роздавати напої. І я вдячний Богу за Тіло Христове: люди з різних кінців світу звертаються з питанням, чим вони можуть допомогти. Уперше в житті я відчуваю, що Тіло Христове об'єдналося, щоб допомогти Лівану та Бейруту», – сказав пастор Саїд Діб.

За матеріалами inlight.news.

ВІРШІ БІБЛІЇ, ЯКІ ВАРТО ПЕРЕЧИТУВАТИ У ТРУДНОЩАХ

Прийдіть до Мене, усі стурдані та обтяжені, і Я вас заспокою! Візьміть на себе ярмо Моє, і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий, і знайдете спокій душам своїм. Бо ярмо Моє любе, а тягар Мій легкий!» (Матвія 11:28-30).

«Тож покоріться під міцну Божу руку, щоб Він вас Свого часу повищив. Покладіть на Нього всю вашу журбу, бо Він опікується вами!» (1 Петра 5:6-7).

«І знаємо, що тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре. Бо кого Він передбачив, тих і призначив, щоб були подібні до образу Сина Його, щоб Він був перворідним поміж багатьма братами» (Римлян 8:28-29).

«Надійся на Господа всім своїм серцем, а на розум свій не покладайся! Пізнавай ти Його на всіх дорогах своїх, і Він випростує твої стежки. Не будь мудрий у власних очах, бійся Господа та ухилийся від злого!» (Приповісті 3:5-6).

«Бо Я знаю ті думки, які думаю про вас, говорить Господь, думки спокою, а не на зло, щоб дати вам будучність та надію.

І ви кликатимете до Мене, і підете, і будете молитися Мені, а Я буду прислуховуватися до вас. І будете шукати Мене, і знайдете, коли шукатимете Мене всім своїм серцем.

І Я дамся вам знайти Себе, говорить Господь, і верну вас, і зберу вас зо всіх народів та зо всіх місць, куди Я вигнав був вас, говорить Господь, верну вас до того місця, звідки вас Я був вигнав» (Єремії 29:11-14).

«Так говорить Господь: Стримай голос свій від голосіння, і від сльози свої очі, бо є нагорода для чину твого, говорить Господь, і вони вернуться з краю ворожо-го!» (Єремії 31:16).

«Ні про що не турбуйтеся, а в усьому

нехай виявляються Богові ваші бажання молитвою й проханням з подякою. І мир Божий, що вищий від усякого розуму, хай береже серця ваші та ваші думки у Христі Ісусі» (Філіп'ян 4:6-7).

«Я все можу в Тім, Хто мене підкріплює, в Ісусі Христі» (Філіп'ян 4:13).

«Завжди радійте! Безперестанку моліться! Подяку складайте за все, бо така Божя воля про вас у Христі Ісусі» (1 Солунян 5:16-18).

«В тісноті своїй кличу до Господа, і до Бога свого я волаю, І Він почує мій голос із храму Свого, і в ушах Його зойк мій» (2 Самуїла 22:7).

«Господь моя скеля й твердиня моя, і Він мій Спаситель! Мій Бог моя скеля, сховуюсь я в ній, Він щит мій, і ріг Він спасіння мого, Він башта моя! Я кличу: Преславний Господь, і я визволений від своїх ворогів!» (Псалом 17:3-4).

«В день неволі озветься до тебе Господь, Ім'я Бога Якового зробить сильним тебе!» (Псалом 19:2).

«Коли я піду хоча б навіть долиною смертної темряви, то не буду боятися злого, бо Ти при мені, Твоє жезло й Твій посох вони мене втішать!» (Псалом 22:4).

«Господь підпирає всіх падаючих, усіх зігнутих Він випростовує!» (Псалом 144:14).

«Як когось його ненька втішає, так вас Я потішу, і ви втішені будете Єрусалимом» (Ісаї 66:13).

«... і Бог кожен сльозу з очей їхніх зітре, і не буде вже смерті. Ані смутку, ані крику, ані болю вже не буде, бо перше минулося!» (Об'явлення 21:4).

ХРИСТОС - ТОЙ, КОГО МОЖНА ЗНАТИ І КОМУ МОЖНА ДОВІРЯТИ

Христос – це більше, ніж система, традиція чи релігія. Він – Той, Хто знає наші потреби, відчуває наш біль і співчуває нашій слабкості. Якщо ми віримо в Нього і довіряємо Йому, Він пробачає наші гріхи, заступається за нас і приводить до Отця.

Він страждав заради нас, помер і воскрес із мертвих, щоб показати, що Він – Той, Ким Себе називав. Перемігши смерть, Він показав, що може спасти нас від наших гріхів і відкрити шлях на небеса.

Релігія – це те, що виконують

Релігія – це відвідування релігійних служб, прийняття хрещення й причастя. Це традиція, ритуал, церемонія, а також встановлення того, що правильно й неправильно.

Релігія – це читання й запам'ятовування Писання, регулярні молитви, благодійність і святкування релігійних свят.

Релігія – це те, що практикували фарисеї – виконавці Закону, консервативні духовні лідери, які ненавиділи Христа настільки, що прагнули Його смерті. Вони ненавиділи Його не тільки тому, що Він зруйнував їхні традиції (Матвія 15:1-9), але й тому, що бачив поза зовнішньою релігійністю стан їхніх сердець.

Релігія не змінює серця

Ісус порівнював релігійних

фарисеїв з людьми, які, миючи посуд, очищають тільки зовнішню частину, а середину залишають брудною. Він сказав: «Тепер ви, фарисеї, он чистите зовнішність кухля та миски, а ваше внутрішнє повне здирства та кривди! Нерозумні, чи ж Той, Хто створив оте зовнішнє, не створив Він і внутрішнє?» (Луки 11:39-40).

Ісус знав, що людина може змінити свій образ, не змінюючись всередині (Матвія 23:1-3). Він знав, що релігійні повноваження і церемонії не можуть змінити серце.

І сказав одному з найбільш релігійних людей того часу, що якщо людина не «народиться згори», то вона не зможе побачити Боже Царство (Івана 3:3).

Але з того дня і до сьогодні багато релігійних людей у світі продовжують забувати, що релігія здатна змінити лише зовні; змінити ж серце може тільки Христос.

У релігії деталі важливіші за суть

Саме до тих людей, які приділяють занадто багато уваги дрібницям, звертався Христос, кажучи: «Горе вам, фарисеям, бо ви десятину даєте з м'яти та рути й усякого зілля, але обминаєте суд та Божу любов; це треба робити, і того не лишати!» (Луки 11:46).

Ісус бачив прагнення людей створювати правила і зосереджуватися на «морально правильній» поведінці замість того, щоб зрозуміти, чому ми прагнемо бути такими праведними. Поки фарисеї гордились

знаннями, що приводили їх до чітких логічних висновків, вони забули, що Богу байдуже, як багато ми знаємо, поки Він не побачить, як ми любимо.

Саме це мав на увазі апостол Павло, коли писав: «Коли я говорю мовами людськими й ангольськими, та любови не маю, то став я як мідь та дзвінка або бубон гудячий! І коли я роздам усі маєтки свої, і коли я віддам своє тіло на спалення, та любови не маю, то пожитку не матиму жадного!» (1 Коринтян 13:1-3).

У релігії важливіша похвала від людей, а не від Бога

Ісус Христос сильно критикує релігійних людей, які використовують духовну репутацію, щоб здобути соціальну увагу й пошесті. «Горе вам, фарисеям, що любите перші лавки в синагогах та привіти на ринках!» (Луки 11:43).

Він сказав про фарисеїв: «Усі ж учинки свої вони роблять, щоб їх бачили люди, і богомілья свої розширюють, і здовжують китиці» (Матвія 23:5).

Ісус чітко бачив, що в релігії зважати на думку людей і шукати їх уваги важливіше і бажаніше, ніж шукати похвалу від Бога.

Релігія робить з нас лицемірів

Ісус сказав: «Горе вам, бо ви як гроби непомітні, люди ж ходять по них і не знають того...» (Луки 11:44).

Що може виглядати кращим за правильний одяг, відвідування релігійних служб, виконання тих речей, які зроблять із нас гідних, богобійних людей? Скільки ще й сьогодні богословів, служителів і просто віруючих обкрадають таким чином своїх дружин, позбавляючи їх поваги і підбадьорення, дітей – уваги, а противників їх релігійних переконань – любові.

Ісус завжди пам'ятав те, що ми часто забуваємо: під пристойним одягом може ховатися зле серце. Що наповнює ваше серце – щира віра чи приписи релігії?

ВІРУЮ

ТЕОРІЯ РОЗБИТИХ ВІКОН

ЕКСПЕРИМЕНТ В ГАЛУЗІ СОЦІАЛЬНОЇ ПСИХОЛОГІЇ

У 1969 році професор Філіп Зімбардо зі Стенфордського університету провів унікальний експеримент у сфері соціальної психології. Він взяв дві однакові машини і залишив їх на вулиці у двох різних місцях: одну – у Бронксі, сумнозвісному районі Нью-Йорка, другу – в Пало-Альто, багатому районі Каліфорнії.

За кілька годин автомобіль в Бронксі був розграбований і знищений. Автомобіль, залишений в Пало-Альто, залишився цілим. Причину злочину легко було списати на бідність і злиденність людей в неблагополучному районі.

Проте експеримент продовжили.

Коли через тиждень автомобіль в Пало-Альто все ще був непошкоджений, дослідники вирішили розбити одне з вікон в машині. Ситуація змінилась. У результаті крадіжки і вандалізму автомобіль був повністю знищений, так само, як і в Бронксі.

Чому? Чи може покинута в тихому районі машина з розбитим вікном спровокувати такий процес?

Розбите вікно як провокатор

Це не бідність, це щось, пов'язане з людською поведінкою. Розбите вікно в покинутій машині передає відчуття байдужості і відсутності правил. І кожний новий напад на автомобіль підтверджує цю ідею.

Наступні експерименти показали: якщо вікно в будівлі розбите і не ремонтується, то незабаром будуть вибиті всі інші. Якщо в суспільстві

з'являються ознаки хаосу і беззаконня, і це нікого не цікавить, найближчим часом злочинність розвинеться.

«Теорія розбитого вікна» допомагає задуматися, чому суспільство деградує за умови відсутності зусиль з боку влади і простих людей для підтримання порядку і гармонії.

Беззладдя, відсутність чітких правил для всіх – це стратегія глухого кула для життя. Навряд чи комусь сподобається жити в країні, де ніхто не хоче розв'язувати проблеми.

Ми хочемо жити там, де проблем не допускають. Звідки взяти правила та інструкцію для свого життя і життя суспільства в цілому?

Думаю, варто поцікавитися в Того, Хто створив цей всесвіт. Дивлячись на порядок і гармонію в природі, ми розуміємо: Він точно в курсі, що для нас найкраще, чи не так?

slovoproslovo.info.

ДИТИНА ПОВИННА ЗНАТИ ПРАВДУ ПРО СМЕРТЬ І ВІЧНІСТЬ НА СТАРОДАВНЬОМУ ГЛЕЧИКУ ВИЯВИЛИ БІБЛІЙНЕ ІМ'Я

Смерть – це частина нашого занепаляючого світу. Біблія не раз говорить про це. У 139-му псалмі читаємо, що Бог порахував наші дні. І якщо Слово Боже про це говорить, то ми відповідальні за те, щоб пояснити своїм дітям реальність смерті.

До гріхопадіння смерті не було. Але вона увійшла в цей світ як загарбник, коли гріх Адама відчинив для неї двері. Смерть приносить розчарування, сльози, сум, і все це говорить, що смерть – протиприродна.

Але для християнина смерть – це довгоочікувана зустріч з Ісусом Христом. Апостол Павло написав: «Для мене життя – то Христос, а смерть – надбання» (Фил. 1:21).

Невіруючих думка про смерть лякає. Але для віруючої людини перехід через смерть – це дорога в рай і до насолоди, яку неможливо описати людською мовою.

Смерть – це тимчасове явище. Розкажіть дітям важливу істину з 1 Коринтян 15:26: «Знищений буде останній ворог – смерть».

Зрештою, не тільки дітям. Якби всі люди пам'ятали про свій день смерті, то, напевно, багато хто жив би сьогодні інакше: без брехні, наклепів, заздрості, зради, взаємних образ, лії.

Ми б по-іншому ставилися до християнських цінностей, більше б любили людей і найголовніше – пам'ятали, що є Бог, Який все бачить і Якому кожна людина дасть звіт за своє життя.

Олексій ПОГОРЕЛОВ.

У фортеці на півдні від Єрусалиму знайдено горщик, що датується залізним століттям. На посудині висічено ім'я Іш-Бошета – наступника царя Саула, який жив за часів Давида.

З того часу як були опубліковані дані розкопок Хірбет-Кіафа (фортеця Ела), це місце стало набагато більше, ніж просто археологічною пам'яткою. Абсолютно ясно, що це була справжня царолюбна застава за часів царя Саула, царя Давида і царя Соломона.

Ці дані підтверджують історію Старого Заповіту про те, що перші монархи Юдеї і Ізраїлю справді управляли величезним царством. А ще зовсім недавно скептики стверджували, що це були не царі, а всього лише місцеві племенні вожді.

Ешбаал (у Біблії Іш-Бошет) – це ім'я одного з синів царя Саула і суперника царя Давида (1 Хронік 8:33; 2

Сам. 2-4). Написи, що датуються цим періодом, зустрічаються дуже рідко. Радіовуглецевий метод датує горщик приблизно 1020-980 р. до н. е. Цар Давид правив у 1010-970 рр. до н. е.

Той факт, що текст написаний великими й чіткими літерами до того, як горщик був обпалений, означає, що це була робота кваліфікованого майстра. Це ще один ключ до розгадки масштабів правління ранніх юдейських царів.

Газета Times of Israel назвала знахідку «рідкісною». Стаття в Live Science's закінчується такими словами: «Ще п'ять років тому нам нічого не було відомо про написи Юдейського царства, що датуються Х століттям до н. е. Але тепер ми маємо чотири нові знахідки. Це повністю змінює наше уявлення про поширення писемності в Юдейському царстві. Ми тепер розуміємо, що писемність була поширена набагато більше, ніж вважалося раніше».

origins.org.ua.

Церква «Христа Спасителя»

Щонеділі о 10-й – загальне зібрання
Щопонеділка о 19-й – молитва за зміцнення
Щоп'ятниці о 19-й – вивчення Біблії
Щосуботи о 17-й – молодіжне зібрання
м. Сколе, вул. Стрийська, 28-а

Телепрограму «Вірую» дивіться в Інтернеті на viruou.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 16:35-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 09:20-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Церква «Спасіння Боже»

Неділя: 12:00-14:00
(Богослужіння)
Четвер: 20:00,
П'ятниця: 21:00
(розбір Біблії)
Субота: 18:00
(молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон:
№ 678-292-970

<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30

За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ
в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:

Адреса:
вул. МОЧУЛЬСЬКОГО, 1
(на Майзлях).
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСУБОТИ – молодіжне служіння о 19 год.
Адреса:
вул. ГАЛИЦЬКА, 203
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

...Бог є любов...
(1 Івана 4:16)

УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ
М. ПРАГА

Неділя 11:00
П'ятниця 19:00 (світанок)
Субота 19:00 (молитовне)

ul. Jesenina 77,
Praha 3

+420773456214 Анатолій
+420608704828 Олександр
+420776689808 Олександр

ЗАПРОШУЄМО НА СЛУЖІННЯ В ЦЕРКВАХ ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ:

ПОЛЬЩА
ВАРШАВА, вул. Виборна, 20 (Warszawa, ul. Wyborna, 20, 03-68); НЕДІЛЯ – 16 год., СЕРЕДА – 17.30;
ВАРШАВА, вул. Клопотовського, 11 (зупинка «Парк Празький») (Warszawa, ul. Kłopotowskiego, 11); НЕДІЛЯ – 14 год.;
ЛЮБЛІН, вул. Млинська, 11 (Lublin, ul. Mlynska, 11); НЕДІЛЯ – 11 год.

ІТАЛІЯ
Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapienza, Roma, НЕДІЛЯ – 12.30, ПОНЕДІЛОК, ЧЕТВЕР – 19 год.; тел. +39 (328) 271-50-33.

ВІРУЮ

№ 8 (259)
СЕРПЕНЬ 2020 р.

Виходить щомісяця

Засновник – Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р UA 593366770000026001052535352, АТ КБ «ПРИВАТБАНК»,
МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: <http://viruou.at.ua>

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг – 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж – 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.